

ако и лесно да ся различаватъ тѣ, а ще ги споменемъ слано и съвкупно.

Сега, кои сж тѣзи длѣжности?

И първо, азъ ще вы попытамъ, любезни читатели, кой отъ васъ ако бы ся намѣрилъ въ чуждѣ земѣж, далечъ отъ онѣзи мѣста, дѣто е пръвѣ пжтъ видѣлъ слнцето да изгрѣва и да залѣзва подѣ драгытѣ нему горы и планины, далечъ отъ онѣзи мѣста, дѣто е прѣминжлъ дѣтскый си възрастъ и дѣто е чувалъ важныйтѣ гласъ на башж ся като го е мѣмралъ, и кроткыйтѣ гласъ на майкж си като го е прощавала и милвала, кой отъ васъ, казувамъ, драгы читатели, ако бы ся намѣрилъ далечъ отъ отечеството, а че да си напомни всичко това, та не бы просълзилъ и не бы пожелалъ за минутж да ся намѣри тамъ? и кой въ сладкы бѣлнуваня не бы прѣнасялъ умѣтъ си като на вѣтровы крылѣ тамъ по онѣзѣ мѣста?

А какво е това което го е накарадо да пролѣе слзы? Какво е това което го е подбудило да пожелаетъ отечеството си? Какво друго ако не онова високо врожденно чувство, онази священна длѣжность и обязанность — любовьта къмъ отечеството?

Инакъ, като смы ся намѣрвали на чужбинѣж и смы виждали отъ истото съ насъ отечество нѣкого, съ когото никаква частна свръска ны не свързува, освѣнъ свръската на языка, на происхожденіето и на религіѣжтѣж, като смы виждали, казувамъ, на чуждо мѣсто единъ нашъ съотечественникъ, не смы ли ся спущали да го пригрѣримъ и не смы ли почувствуovali радость неисказанж, като да смы видѣли нѣкой нашъ сродникъ, като да смы видѣли отечеството си? — Какво е това което ны кара да пригрѣщамы оногози чуждыйтѣ за насъ въ отечеството ни вжтрѣ? Какво друго ако не онова божественно, неизразимо чувство, онази прѣподобна длѣжность — любовьта къмъ отечеството?

Аббатъ Бартелеми въ списаніето си Новый Анахарсъ, като го прѣдставя да обхожда разны страны и ся среща съ Мессинцы изгонены отъ отечеството си, изважда на сѣнѣжтѣж одного Мессинца, за когото казува че плачалъ и нареждалъ така: «Изгонени отъ отечеството си, чужды къмъ другытѣ народы, нѣмамы другж свръскж съ че-